



Maria Pallarès Sans

Soc el pare de la Maria i sento la seva presència dins meu amb tota la força de l'esperit. Durant mesos no he pogut escriure res d' Ella; em sentia incapaç, bloquejat. Els meus sentiments no trobaven el camí i les paraules mancaven de la plenitud i lluentor que Ella mereix. Una vegada i un altra el paper restava en blanc com una terra àrida.

Avui vinc dl mar on la inspiració inunda el meu esperit i l'aigua banya el meu cos. Però tampoc estic segur que la meva barca pugui endinsar-se molt dins la mar. Aquestes aigües són encara molt profundes.

Avui he trobat un text breu que transcrib:

“Maria, la meva filla molt estimada.

Passen les dies i malgrat estem molt de temps junts, ens queda molt per dir. En moltes ocasions no ens calen les paraules per comunicar-nos, ens coneixem molt bé i endevinen gairebé tot. No obstant això, les paraules ajuden molt a manifestar tot el que es porta dins.

És cert que em costa molt entregar la meva filla... penso que a tots els pares les costa. És reconèixer que un altre és el protagonista, que altre és qui es seu en el tron del teu cor, que passes a dependre d'un altra persona...etc. I això no resulta fàcil... Des de fa un any tot ha transcorregut massa de presa, sense gairebé adonar-nos-en. Tu ho has viscut amb molta il·lusió.”

Persona, molt persona; així és la meva filla

El llegat de la meva filla és grandios, molt generós, impressionant. Com a pare sento una emoció molt profunda, indescriptible. Maria va afrontar la seva malaltia i inclús la seva mort amb una dignitat plena, amb una generositat i noblesa sense límits, amb un amor incondicional a tots. Si sempre havia estat especial, molt dolça i amable, amb molt àngel, en aquesta darrera etapa va aconseguir una alçada humana tan alta que el meu cunyat Faustino, poc donat a hipèrboles, va dir que era el més sobrenatural que ell havia conegut i viscut.

Estigui on estigui, el cert és que Maria ja no pateix, no pot patir, ja no és vulnerable; si ens atenem al contingut de la fe cristiana, la vida a la casa del Pare és una vida plena, gloriosa. La malaltia, el sofriment i la mort de la nostra filla ja no existeixen; són un passat sense retorn. El seu exemple lluminós, el seu llegat, la seva presència en nosaltres sí segueix sent un esdeveniment que ens amara molt dins i ens fa més humans, més persones... volem semblar-nos a Ella.

Com a pare de Maria sento dins meu un força enorme, unes ganes molt intenses de viure amb dignitat, de ser comprensiu i amable, de tractar amb el màxim respecte a tots els éssers humans i de manera molt especial als més



Maria Pallarès Sans

senzills; d'intentar redescobrir que la vida és bella i que sempre hi ha un "costat bo", com l'altre dia van dir d' Alfonso.

És cert que la nostra vida ha canviat; però la nostra filla fa que sigui millor. Estan succeint fets que tenen molt de prodigi i, quan tractem amb les persones, constatem, una vegada més, que els qui van conèixer Maria la recordem amb una emocionada estimació.

José M. Pallarés